

утвержденное Кабинетом Министров Украины от 29.03.2002 № 401 // Официальный вестник Украины.– 2002.- №14.

3. Конвенция о международной гражданской авиации// Официальный вестник Украины.– 2004 – №40.– 195 с.

УДК:656.7.073:34Б.1(043.1)

Якимів Н.В.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирева В.П., к.ю.н., доцент

ПОРУШЕННЯ ГОСПОДАРСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА ПІД ЧАС ПЕРЕВЕЗЕНЬ ПОВІТРЯНИМ ТРАНСПОРТОМ

Перевезення вантажів визнається господарська діяльність, пов'язана з переміщенням продукції виробничо-технічного призначення та виробів народного споживання залізницями, автомобільними дорогами, транспортування продукції трубопроводами, водними або, що стоєть нашої випадку, повітряними шляхами.

В Україні повітряні перевезення здійснюються у відповідності до вимог Конвенції для уніфікації деяких правил міжнародних повітряних перевезень (Монреаль, 28 травня 1999 року), а також норм Цивільного кодексу України, Господарського кодексу України, Повітряного кодексу України. Вони регулюються Наказом Міністерства Інфраструктури № 793 від 14.10.2003 року "Про затвердження Правил повітряних перевезень вантажів" (зареєстровано у Мінюсті України 07.11.03 р. за № 1023/8344), Наказом Міністерства Інфраструктури № 568 від 25.07.03 р. "Про затвердження Правил повітряних перевезень пасажирів і багажу" (зареєстровано у Мінюсті України 29.08.03 р. за № 755/8076) та іншими нормативними актами, та загальних положень про перевезення і правил перевезення та надання послуг.

Запровадження для авіаційних підприємств статусу національного повітряного перевізника передбачає створення умов для поліпшення транспортних зв'язків України з іншими державами та підвищення конкурентоспроможності вітчизняних авіапідприємств на міжнародному ринку транспортних послуг.

Проте, не все так легко і досконало як здається на перший погляд. Як і раніше існує багато проблем що стосуються саме перевезення вантажів чи пасажирів авіатранспорту. Насамперед, наші співвітчиз-

ники та іноземці відмовляються користуватись державними авіалініями для перевезень чи польотів через неналежний технічний та зовнішній стан повітряних суден. Загублений багаж чи неналежний стан вантажу після перевезення стали основними факторами негативного ставлення до авіаперевезень. Хоча це ще не найгірший факт, найгірше те, що відповідальність за договором за неналежне виконання зобов'язань з перевезення вантажу чи пасажирів понести нікому.

Згідно із ст. 193 Господарського кодексу України, суб'єкти господарювання та інші учасники господарських відносин повинні виконувати господарські зобов'язання належним чином відповідно до закону, інших правових актів, договору, а за відсутності конкретних вимог щодо виконання зобов'язання – відповідно до вимог, що їх звичайно ставлять в певних умовах[1].

Перевізник, вантажовідправник несуть відповідальність, яка може виражатися у відшкодуванні збитків та (або) оплаті штрафних санкцій. Проте, на сьогодні, аеропорту та компанії з перевезення намагаюся як-найнепомітніше обійти Господарський кодекс, Цивільний кодекс у яких прописується відповідальність за порушення правового регулювання перевезення вантажів та саме авіаперевезень.

При виконанні повітряних перевезень перевізник та аеропорт зобов'язані дотримуватись загальних правил повітряних перевезень пасажирів, вантажу, багажу і пошти, а також нормативів якості обслуговування пасажирів і клієнтури, встановлених центральним органом виконавчої влади в галузі транспорту. Це правило встановлене ч.1 ст. 62 Повітряного кодексу України[2].

І якби саме ця норма Повітряного кодексу виконувалась беззаперечно та опосередковано, можна було б гарантувати зайнятість наших вітчизняних авіаліній, щодо перевезення вантажів та пасажирів на належному рівні, розвиток сучасної системи повітряних суден та надання авіаційним підприємствам статусу національного повітряного перевізника, що передбачає створення умов для поліпшення транспортних зв'язків України з іншими державами.

Література:

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 року // Відомості Верховної Ради України.– 2003.– №18, №19-20, №21-22.– Ст.1
2. Повітряний кодекс України від 04 квітня 1993 року// Відомості Верховної Ради України.– 1993.– № 18.– Ст.128.